

Region Dolny Śląsk NSZZ „Solidarność”

pl. Solidarności 1/3/5, 53-661 Wrocław, e-mail: wroc@solidarnosc.org.pl

telefon 71 781 01 50, 71 355 88 24, fax 71 355 15 65

BZ WBK SA 2 O/Wrocław 30 1090 2402 0000 0006 1000 0366

Wrocław, 2018-09-14

ZAŚWIADCZENIE

Zarząd Regionu NSZZ „SOLIDARNOŚĆ” Dolnego Śląska zaświadcza, że Tadeusz Świerczewski ur. 09.09.1942r w Warszawie, jako działacz opozycji demokratycznej od marca 1978r związany z wydawnictwem „NOWA” a następnie w roku 1979 z wydawnictwem „Biuletynu Dolnośląskiego”. W sierpniu 1980 r. Tadeusz Świerczewski włączył się nurt zakładania Komisji Strajkowych MKS na Dolnym Śląsku, z Antonim Lenkiewiczem, Adamem Skowrońskim, Hubertem Hanusiakiem. Po podpisaniu Porozumień Sierpniowych był działaczem NSZZ „Solidarność”, delegatem Regionu Dolny Śląsk.

Po wprowadzeniu stanu wojennego 13 XII 1981 r. był współzałożycielem Regionalnego Komitetu Strajkowego NSZZ „Solidarność”. W swoim domu już w dniu 12.12.1981 r. zmontował wraz z Kornelem Morawieckim i zespołem redakcyjnym wydawnictwa „Z Dnia Na Dzień” drukarnię. Przyjął pseudonimy „Rustejko”, „Orsza”, „Ór.”, „Brat”, „Jordan”.

W dniu 14.12.1981 r. w „Pafawagu” otrzymał od RKS-u ZAŚWIADCZENIU. NR 1. że jest upoważniona do kontaktów z Zakładami Pracy Dolnego Śląska.

Po pacyfikacji „Pafawagu” zajął się kolportażem „Z Dnia Na Dzień” w zakładach pracy i organizowaniu tajnych struktur Komisji Zakładowych NSZZ „S” w zakładach pracy we Wrocławiu i Dolnym Śląsku.

Odpowiadał za bezpieczeństwo redakcji i jej aprowizację, jednocześnie będąc współredaktorem „Z Dnia Na Dzień” i „Biuletynu Dolnośląskiego”.

Założył siatki kolportażowych na zakładach pracy Wrocławia i Dolnego Śląska. Był głównym organizatorem podziemnych struktur Komisji Zakładowych we Wrocławiu i na Dolnym Śl., wraz z Kornelem Morawieckim, który się ukrywał, gdyż były wysłane za nim listy gończe.

Organizował grupę radiowców, przekazując Jacentemu Lipińskiemu w dniu 14.12.1981 r. radiostację do nasłuchu SB i MO. Już w styczniu była nadana pierwsza audycja, emitowana na świat w języku polskim i angielskim.

Wybitny organizator, niezwykle aktywny i zaangażowany w działalność związkową i społeczno-polityczną na rzecz walki z reżimem komunistycznym w celu odzyskania niepodległości. Tadeusz Świerczewski był jednym z inicjatorów powołania „Solidarności Walczącej” w maju 1982 r. Uczestniczył w powoływaniu oddziałów „SW” u Gdańsku, w Warszawie i Poznaniu. Pozostając członkiem RKS-u NSZZ „Solidarność” Dolnego Śląska.

Jeden z głównych organizatorów manifestacji w czerwcu i sierpniu 1982 r. we Wrocławiu, z ramienia RKS-u NSZZ „Solidarność” i Solidarności Walczącej.

Przed aresztowaniem na polecenie SB został zwolniony z pracy w dniu 08.08.1982r gdzie pracował jako Gł. Projektant na Akademii Medycznej.

Za swoją działalność był represjonowany i prześladowany przez reżim komunistyczny PRL w latach siedemdziesiątych i po aresztowaniu w dniu 5.10.1982 r., wraz z Władysławem Frasyniukiem i Barbarą Labudową.

W dniu 07.10.1982 r otrzymał „Decyzję o internowaniu” nr 2034. był to pretekst do przetrzymywania go przez SB jako tajnego więźnia, samotnie w celi przez prawie dwa miesiące i codziennie w brutalny sposób go przesłuchując do wielokrotnej utraty przytomności nie dopuszczając lekarzy. W dniu 26.10.82r otrzymał „Postanowienie o aresztowaniu”, dalej go przetrzymując w KW MO. Dopiero w dniu 10.11.82r przewieziono go do więzienia na ul. Świebodzką. gdzie w dniu 12.11.1982r otrzymał „Postanowienie o konfiskacie mienia”. W areszcie więziennym dwie „Komisje Lekarskie” orzekły, że dalsze przebywanie Tadeusza Świerczewskiego u warunkach więziennych zagraża jego życiu. Mimo tego SB i Prokurator Woj. Cz. Kremis nie wyrazili zgody na leczenie kliniczne.

W dniu 31.12.1982r. otrzymał „Akt oskarżenia” syg. akt 2.Ds.48/82. gdzie oskarżono Tadeusza Świerczewskiego z art.46 ust. 1 i 2 dekretu z dn. 12.12.1981 o stanie wojennym, o to że nie zaprzestał działalności, jako członek NSZ.Z „Solidarności”

Dopiero w dniu 28.01.1983r. na rozprawie głównej Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieście syg. akt IIIK I'83 Sąd postanowił; „że postępowanie karne przeciwko Tadeuszowi Świerczewskiemu zawiesić na czas jego choroby i pobytu w Klinice Neurologicznej i podjąć je po uzyskaniu opinii neurologów o możliwości uczestniczenia w rozprawie” . Prosto z sali Sądowej w asyście SB i MO przewieziono go do Kliniki Neurologicznej, przez cały czas pobytu w Klinikach do kwietnia 1983r przebywał pod nadzorem SB i MO. Mimo opinii neurologów, że stan zdrowia Tadeusza Świerczewskiego nie pozwala mu na stawienie się przed Sądem, na polecenie Prokuratora Woj. Cz. Kremisa przewieziono Tadeusza Świerczewskiego do szpitala więziennego na ul. Kleczkowską. gdzie Komisja Lekarska orzekła że Tadeusz Świerczewski wymaga leczenia klinicznego, co potwierdziła opinia biegłych z Katedry Zakładu Medycyny Sądowej.

W dniu 25 lipca 1984r Sąd Rejonowy dla Wrocławia Śródmieście Wydział III Kanw Syg. Akt. III K 990/83 wydał „Postanowienie” o umorzeniu postępowania na podstawie amnestii z dn. 21 lipca 1984r.

Na podstawie dokumentów z IPN Tadeusz Świerczewski został uznany za pokrzywdzonego dn.7 marca 2005r „ZAŚWIADCZENIE” Nr 42/05, oraz „DECYZJA” IIW-u nr 65/ 05 znak BP III - 028/34/4/05 z dnia 21 kwietnia 2005r potwierdzająca że Tadeusz Świerczewski przebywał bez wyroku w areszcie śledczym UB we Wrocławiu od dnia 5 października 1982r do 25 lipca 1984r.

Przez prawie dwa lata przebywał w więzieniu bez wyroku, mimo że w domu pozostała matka, żona z synem. Zmuszano go do wyjazdu z Kraju. Mimo presji SB nie uzyskała jego zeznań ani podpisu. Po wyjściu z więzienia Komisja Lekarska ZUS-U orzekła w 1984r że Tadeusz Świerczewski jest inwalidą II grupa w następnych orzekła że jest inwalidą I grupy wymagającym opieki osób trzecich, na stale.

Należy do nielicznych działaczy, który w roku 1984 nie przyjął „socjalistycznego aktu łaski” tzw. amnestii, mimo konfiskaty mienia. Uniewinniony i uznany za więźnia politycznego wyrokiem Sądu Najwyższego. Izba Karna, Sygn. Akt. III KRN 380/93 z dnia 18.02.1994 rok

WYRÓŻNIENIA I ODZNACZENIA:

- W roku 1997 Kapituła Krzyża „SEMPER FIDELIS” Gdańsku nadała mu Krzyż „Semper Fidelis”.
- W roku 2000 w trakcie KONGRESU EUCHARYSTYCZNEGO we Wrocławskiej Katedrze w obecności Ojca Św. Jana Pawła II ks. Kardynał H. Gulbinowicz wręczył mu w uznaniu zasług pamiątkowy sygnet oraz dyplom.
- 15 czerwca 2007r odznaczony przez Prezydenta RP Krzyżem Komandorskim Orderu
- Odrodzenia Polski.
- 2010 r. Krzyż Solidarności Walczącej
- 2013r. medal „PRO PATRIA” Urzędu ds. Komitantów i Osób Represjonowanych.
- 2016r. Krzyż Wolności i Solidarności nadany przez prezydenta Andrzeja Dudę
- 2016r. Medal „Niezlomni”- nadany przez Zarząd Regionu NSZZ „Solidarność” Dolny Śląsk

PRZEWODNICZĄCY
Zarządu Regionu NSZZ „Solidarność”
Dolny Śląsk

Krzysztof Kimso